

МАРКО ШУИЦА

(Универзитет у Београду – Филозофски факултет)

О ГОДИНИ ОДЛАСКА КНЕЗА СТЕФАНА ЛАЗАРЕВИЋА У СЕВАСТИЈУ*

У раду се разматра историјски контекст и хронолошки елементи у садржају увода у Новобрдски законик деспота Стефана Лазаревића из 1412. године. Посебна пажња је посвећена утврђивању датума одласка кнеза Стефана Лазаревића султану Бајазиту у Севастију, где се поново потчинио султану и обновио и утврдио вазални положај. Овај догађај је до сада смештан у различите временске оквире.

Кључне речи: деспот Стефан Лазаревић, Новобрдски законик, Севастија, Константин Филозоф, Бајазит I

This article discusses the issue of historical context and chronological elements related to the content of Introduction to the Novo Brdo Code issued by despot Stefan Lazarevic in the year 1412. Special attention has been paid to determining the date of journey of Stefan Lazarevic, at the time when he was still prince, to Sivas where he had to subjugate and renew vassalage to sultan Bayezid I. Until now this event, mentioned in the Introduction to the Novo Brdo Code, has been placed in different time frames.

Keywords: despot Stefan Lazarevic, Novo Brdo Code, Sivas, Konstantin the Philosopher, Bayezid I

Због ограничене изворне подлоге, кнежевски период владавине Стефана Лазаревића и даље је релевантан предмет разноврсних историјских истраживања. За реконструисање те епохе важно је успостављање одговарајуће хронологије оних историјских догађаја који су остали забележени у изворима, а нису прецизно датовани. Један од таквих датума је податак сачуван у уводу у Новобрдски законик из 1412. године, који се односи на одлазак кнеза Стефана Лазаревића османском владару Бајазиту I у Севастију, град и област у источном делу Мале Азије, дестинацију незабележену у другим историјским изворима везаним за

* Чланак је настао у оквиру истраживања на пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије св. бр. 177025.

Стефанов живот.¹ Анализом наведеног историјског извора, заправо текста који је саставио деспот Стефан Лазаревић, издваја се историјска приповест о раним годинама владавине сина кнеза Лазара.² Историјски период који обухвата увод у Законик односи се на догађаје који су омеђени двама биткама, Косовском из 1389. и Ангорском из 1402. године, прекретницама у развоју српске средњовековне државности. Одговор на питање када је Стефан путовао у Севастију можемо пружити само уколико у истраживачки процес уведемо и друге изворе, нарочито податке из животописа деспота Стефана Лазаревића од Константина Филозофа, као и изворе који на посредан начин говоре о релевантном контексту. Поређењем Константиновог текста са кратким освртом на збивања, која је у уводу Законика саопштио сâм српски владар, добија се нешто потпунија слика Стефанове ране владавине и нуде решења за постојеће историографске недоумице.³

Утврђивање хронологије и учесталости путовања кнеза Стефана у Малу Азију, где се налази Севастија, не исцрпљује се евентуалним повезивањем званичних посланстава Лазаревића са учешћем Срба у османским војним походима 1390/1. године,⁴ о којима је сведочио и Манојло II Палеолог, као ни учешћем у Ангорској бици 1402. године.⁵ Сусрети кнеза Стефана Лазаревића и емира Бајазита I, такође спорадично бележени, представљају важан, али недоречен део историје српске средњовековне државности и дипломатских односа ове епохе. Поновном анализом увода у Новобрдски законик намећу се питања природе избора догађаја и личности које је у текст унео деспот Стефан Лазаревић, неспорни аутор овог историјског извора.

Уводни део Законика састављен је из две целине које формално одговарају уобичајеној дипломатичкој форми аренге и експозиције.⁶ Део који би условно могао да се назове аренгом има наративни историјски ток, док се експозиција односи на конкретне, непосредне активности деспота везане за организацију кодификације Новобрдског законика.⁷ Текст увода Законика, у коме се наводе, за наше истраживање важни подаци, гласи: «... *молитвама светога господина родитеља мојега кнеза Лазара, даде да владам, после смрти његове, мени, изданку [његовом], деспоту Стефану, у земљи отачаства мојега. Тада бејаше најезда иноплеменика на хришћане. А када сам видео толико побеђене земље*

¹ Закон о рудницама деспота Стефана Лазаревића, изд. *Н. Радојчић*, Београд 1962, 37 (даље: *Радојчић*, Закон о рудницама).

² Деспот Стефан Лазаревић, Књижевни радови, изд. *Б. Трифуновић*, Београд 1979, 173–175; *С. Ђирковић*, Новобрдски законик деспота Стефана Лазаревића, изд. *В. Јовановић*, Ново Брдо, Београд 2004, 162–181 (даље: *Ђирковић*, Новобрдски законик).

³ Константин Филозоф и његов живот Стефана Лазаревића деспота српског, пр. *В. Јагић*, Гласник СУД 42, 266–269 (даље: *Јагић*); Константин Филозоф, Живот деспота Стефана Лазаревића, Старе српске биографије XV и XVII века, изд. *Л. Мирковић*, Београд 1936, 65–67 (даље: Константин Филозоф, Живот деспота Стефана); *Радојчић*, Закон о рудницама, 37.

⁴ *М. Шуца*, Срби у опсади Филадельфије 1390, изд. *Б. Крсмановић, Љ. Максимовић, Р. Радић*, Византијски свет на Балкану II, Београд 2012, 385–396 (даље: *Шуца*, Срби у опсади Филадельфије).

⁵ *The Letters of Manuel II Palaeologus*, ed. *G. T. Dennis*, Dumbarton Oaks Washington 1977, 42; *М. Николић*, Византијски писци о Србији (1402–1439), Београд 2010, 31, 60; *Шуца*, исто, 392.

⁶ О хронолошким елементима увода у законик расправљао је поред *Ђирковића*, Новобрдски законик, 170–172, и *А. Веселиновић*, Косовске алузије у повељама Стефана Лазаревића, ЗФФБ серија А XVIII, 1994, 180–197 (даље: *Веселиновић*, Косовске алузије).

⁷ *Радојчић*, Закон о рудницама, 37–38.

отачаства мојега, примио сам савет од патријарха кир Спиридона, од других архијереја, од мајке ми кнегиње Милице, инокки назване монахиња Јевгенија, и од читавог сабора, те одох на источну страну, у велику Севастију, великом амиру Бајазиту, који је владао источном и западном страном. И помоћу Божјом и пречисте Богоматере, и светога Симеона и Саве и светочившег ми родитеља кнеза Лазара молитвама, ослободих ову земљу и градове отачаства ми од великога амира Бајазита...»⁸

Сложеност цитираног одломка у погледу избора саопштених историјских реминисценција онемогућава једноставну и прецизну реконструкцију догађаја о којима говори деспот Стефан. Историјски низ у тексту започиње смрћу кнеза Лазара, наставља се поменом патријарха Спиридона (умро августа 1389. године), затим саветовањем Стефана са државним сабором и мајком, која се наводи и под световним и под духовним малосхимничким именом (замонашила се 1393. године)⁹. Потом се говори о одласку „великом амиру Бајазиту“ у „велику Севастију“. Историјска нарација се заокружује изразом олакшања због ослобођења земље од „амира Бајазита“, заправо, Османлија, што се сасвим јасно може везати за последице битке код Ангоре 1402. године.

Детаљан увид у Стефанов живот у последњој деценији 14. века, самим тиме и учесталост његових путовања султану Бајазиту, још више су отежани до краја неистраженим итинераром османског владара. Текст увода у Законик сугерише да је убрзо после 1389. године, а то потврђују и други извори, склопљен мир са Турцима и да је после доласка османских емисара у област Лазаревића, уз сагласност преосталих институција и угледних људи, организовано посланство предвођено Стефаном Лазаревићем, који је у то време могао имати 13 или 14 година.¹⁰ Уколико су српски емисари кренули у Малу Азију 1390. године, онда је Стефан вероватно Бајазита затекао у жеку освајачких планова уперених против Филадельфије, свакако у пределима западне Анадолије.¹¹ Извесна приповедачка нелогичност у исказу деспота Стефана у уводу Законика избија у први план уколико се одлазак код Бајазита у Севастију, која се налази у источном делу Мале Азије, повеже са слањем посланства непосредно по доношењу одлуке о ступању у вазални положај према Османлијама 1389/1390. године. Тешко се може претпоставити да је разлог навођења Стефановог одредишта путовања

⁸ *Радојчић*, исто, 37; превод преузет из Деспот Стефан Лазаревић, Књижевни радови, ур. Ђ. Трифуновић, Београд 1979, 172.

⁹ *М. Пурковић*, Кад се покалуђерила кнегиња Милица? Јужни преглед XIII (1939) 332–336; *Б. Сп. Радојчић*, Избор патријарха Данила III и канонизација кнеза Лазара, Гласник Скопског научног друштва XXI (1940) 38–40; *М. Пурковић*, Српски патријарси средњег века, Диселдорф 1976, 116–121; *М. Пурковић*, Кнез и деспот Стефан Лазаревић, Београд 1979, 18.

¹⁰ *Радојчић*, Закон о рудницима, 37; *Јагић*, 262–264; Константин Филозоф, Живот деспота Стефана, 61–62; *В. Трпковић*, Угарско-гурски сукоби до 1402, ИГ 1–2 (1959) 93–121; *Пурковић*, Новобрдски законик, 172.

¹¹ *S. Reinert*, The Palaiologoi, Yildirim Bayezid and Constantinople: June 1389 — March 1391, TO ELLHNIKON, The Studies in Honor of Speros Vryonis, Jr. Vol I Hellenic Antiquity and Byzantium, edd. *J. Langdon*, *S. Reinert*, *J. Stanojevich*, *Allen*, *S. Ioannides*, New York, 320–327; *C. Imber*, The Ottoman Empire 1300–1481, Istanbul 1990, 37–39 (даље: *Imber*, Ottoman Empire); *H. Vaten*, Бајазит I (1389–1402), ур. *Р. Мантран*, Историја Османског царства, Београд 2002, 50–51 (даље: *Vaten*, Бајазит I); *Шуица*, Срби у опсади Филадельфије, 385–395.

у овом контексту, омашка, односно да је топоним погрешно уметнут на место на коме га налазимо. Вероватно постоји још један недоречен наративни хронолошки слој у читавом деспотовом исказу везан за збивања између 1389/90. и 1402. године. О хронологији и природи текста увода, улазећи у текстолошка питања, својевремено је расправљао Андрија Веселиновић.¹² Потпуно оправдано се дистанцирајући од уобичајеног повезивања одласка првог посланства Лазаревића Бајазиту са путовањем у Севестију, Андрија Веселиновић је био мишљења да се помен малоазијске Севестије односи на одлазак кнеза Стефана у битку код Ангоре 1402. године. Изнесена аргументација се, заправо, односи на хронолошку блискост Стефановог учешћа у бици која се одиграла у централној Малој Азији са делом увода у коме се говори и о ослобађању од Бајазитове власти и повратку у Србију.¹³

Уважавајући досадашње резултате историографије, овом приликом изнећемо нешто другачије становиште. Поуздано се зна да Бајазит I током 1390. и 1391. године није имао војне активности према Кади Бурханедину, господару Сиваса тј. Севестије, области која се налази у источном делу Мале Азије. У то време он је предузимао војне операције у западној Анадолији, што искључује везу првог Стефановог путовања Бајазиту са Севестијом као крајњом дестинацијом.¹⁴ Претпоставка да је Стефан Лазаревић 1402. године путовао у Севестију покреће преиспитивања на два нивоа – историјском и географском. У историјском погледу тежиште се мора ставити на другу годину. Наиме, Бајазитово освајање анадолских емирата није могло бити заокружено док Севестија није коначно потпала под османску власт. Освајање се одиграло тек у другој половини 1398. године, што је представљало један од кључних Бајазитових успеха, с обзиром на важан стратешки положај и дугогодишње опирање османској доминацији.¹⁵ Тај податак говори у прилог чињеници да Бајазит пре јесени 1398. године није могао примати посланства у Севестији.¹⁶

Османско заузимање Севестије и Бајазитов боравак у тој области одговарају времену Стефановог чувеног покајничког, и по живот ризичног, путовања султану на јесен 1398. године. О том догађају подробно је писао Константин Филозоф правећи историјски конструкт у коме су антиципирани значајни догађаји који су уследили после Бајазитовог страдања код Ангоре.¹⁷ Разлог за долазак Стефана Лазаревића код Бајазита у јесен 1398. било је полагање рачуна сизерену за разоткривање тајних преговора које је српски кнез водио са Угрима, као и његово одлучно, али брутално сузбијање покушаја завере протурске струје међу оснаженим српским велможама у пролеће исте године.¹⁸ Стефановом путовању у Малу Азију претходило је посланство Бајазиту, које

¹² *Веселиновић*, Косовске алузије, 194.

¹³ Исто.

¹⁴ *Вајен*, Бајазит I, 52–53.

¹⁵ *H. Inalcik*, *Emergence of the Ottomans*, ed. *P. M. Holt, A. K. S. Lambton, B. Lewis*, *The Cambridge History of Islam I*, Cambridge 1977, 278; *Imber*, *Ottoman Empire*, 41.

¹⁶ *Вајен*, Бајазит I, 57.

¹⁷ *Јагич*, 266–268; Константин Филозоф, Живот деспота Стефана, 65–66.

¹⁸ Опширно о томе, *М. Шуица*, *Завера властеле против кнеза Стефана Лазаревића*, ИГ 1–2 (1997), 7–25 (даље: *Шуица*, *Завера властеле*).

су чиниле монахиње Јевгенија (кнегиња Милица) и Јефимија.¹⁹ Као повод њиховог одласка османском владару наведена је молба да им се уступе мошти Св. Петке, док је прави разлог био политичке природе, тј. добијање гаранција за безбедност Стефановог живота приликом његовог будућег одласка султану.²⁰ Кнез Стефан Лазаревић је султана посетио на јесен, али Константин Филозоф, који подробно описује сусрет, не спомиње где се он одиграо.²¹ Судаћи према тадашњем Бајазитовом итинерару, трасираном његовим ратним успесима, он се у јесен 1398. налазио у области Севастије, где се кнез Стефан и упутио. Узимајући наведене чињенице у обзир, спорни податак наведен у уводу законика уклопио би се у реконструисани историјски контекст. Управо би формулација из увода Законика, по којој се Стефан упутио у „велику Севастију великом амиру Бајазиту“, који је владао „источном и западном страном“, ишла у прилог томе да је Севастија, најзначајније упориште Бајазитових противника у Малој Азији, нетом била освојена. Наведени епитети и опсег територија којима влада Бајазит сведочанство су велике моћи султана, као и респекта који је према њему имао Стефан Лазаревић. Освајањем „велике Севастије“ Бајазит је прикључио значајну територију својој држави, заокруживши на тај начин власт и у источном делу Анадолије, поставши неприкосновени господар великог пространства које се протезало од Балканског полуострва до истока Мале Азије.

Да бисмо искључили 1402. годину као време Стефановог одласка „великом амиру“ Бајазиту у Севастију, неопходно је узети у обзир збивања која су непосредно претходила Ангорској бици. До 1400. године Тамерлан је са својом монголском војском већ извршио притисак на источне границе Османског царства, да би у лето исте године опсео, а потом и заузео Севастију.²² Бајазит, заузет дугогодишњом опсадом Цариграда, није могао да се на одговарајући начин супротстави монголском нападу.²³ Како 1401. године није било окршаја између Бајазита и Тамерлана, извесно је да је Севастија остала у рукама новог господара. У пролеће 1402. године забележено је да је Тамерлан примио Бајазитове посланике у Севастији, што говори у прилог чињеници да османски владар није повратио власт у спорном граду.²⁴ Користећи се очигледно веома дескриптивним османским изворима, Јозеф фон Хамер у свом делу наводи да је управо конфигурација терена око Севастије била разлог да Тамерлан, планирајући судбоносни окршај са Бајазитом, крене на запад и опседне Ангору.²⁵ Дакле, извесно је да у пролеће–лето 1402. године, када се кнез Стефан Лазаревић упутио Бајазиту у ратни поход, свог сизерена није могао затећи у Севастији. Уколико се при томе, узме у обзир и географски чинилац, односно да се Севастија налази око 350 километара ваздушном линијом источније од Ангоре, где се битка одиграла, мало је вероватно да се Стефан са својом војском

¹⁹ Г. Цамблук, Слово о преносу моштију Св. Петке из Трнова у Видин и Србију, Књижевни рад у Србији, Стара српска књижевност у 24 књиге, Београд 1989, 118–122.

²⁰ Шуица, Завера властеле, 19.

²¹ *Jazuћ*, 267; Константин Филозоф, Живот деспота Стефана, 65.

²² *Imber*, Ottoman Empire, 52.

²³ Исто.

²⁴ *J. von Hammer*, Historija turskog /osmanskog/ carstva I, Zagreb 1979, 93.

²⁵ Исто, 94.

запутио преко 400 километара на исток, по летњој жеги, да би се, потом, враћао на ратно поприште.

На основу свега наведеног може се закључити да је увод Новобрдског законика хронолошки и фактографски некохерентна наративна целина, у којој се на посредан начин говори о политичкој одлуци државног сабора из 1389. и заснивању вазалног односа, а потом о ослобађању од османске власти, без навођења других значајних епизода из Стефановог живота, осим његовог пута у Севестију.²⁶ Уколико се заузме становиште да се Стефанов пут у Севестију на поклоњење Бајазиту одиграо 1398. године, остаје питање због чега је тај догађај из Стефанове биографије, временски удаљен готово петнаест година од датума проглашења Новобрдског законика, заслужио да се нађе у његовом уводном делу. Разлог би могао лежати у изузетно трауматичној природи Стефановог искуства, будући да је од тог преломног сусрета зависила кнежева даља не само политичка судбина већ и голи живот. Иако је присуство на састанку Бајазитових хришћанских вазала у Серу 1393. године био први драматичан догађај у коме је Стефан узео учешћа као веома млад вазал османског владара, одлазак у Севестију има већу тежину. Бајазитову хировитост искусио је у Серу не само Стефан, већ и сви најважнији Бајазитови хришћански поданици, који су били присутни на састанку.²⁷ На ток и расплет серског окупљања кнез Стефан није могао утицати. У то доба и под познатим околностима он није имао *a priori* разлога да страхује за свој живот, с обзиром на то да није кршио вазалну заклетву према господару, нити је исказивао било какву врсту нелојалности. Не треба губити из вида да у делу Константина Филозофа ниједна реч није посвећена збивањима у Серу, док је драматичном састанку са Бајазитом из 1398. посвећено једно од централних места у опису Стефановог кнежевског периода владавине.²⁸

С друге стране, путовање српског кнеза у Севестију у јесен 1398. заиста је означило велику прекретницу у његовом животу. Овога пута Стефан је, с разлогом, унапред стрепео за свој живот. Одговорност за прикривене преговоре са Угрима и немилосрдно обрачунавање са својим, али и Бајазитовим поданицима, били су показатељи Стефановог самосталног деловања и његове владарске одлучности, што је веома лако могло довести до султанове одмазде.²⁹ Ипак, после поновног поклоњења Бајазиту и изглађивања односа, Стефан Лазаревић

²⁶ Овом приликом бисмо указали на проблем који настаје уколико се одлука државног сабора, која је подразумевала и покретање Стефановог путовања, постави у контекстуалну целину са одласком кнеза Стефана у Севестију. Из наведеног одломка увода не види се којим поводом је сазван државни сабор. Помен патријарха Спиридона би упућивао на сабор одржан за његовог живота, на коме је донесена одлука о ступању у вазални однос према Османлијама. С друге стране, уколико се одлука државног сабора веже за Стефанов пут у Севестију 1398. године, онда би сабор био сазван тим поводом, а помен патријарха би припадао старијем наративном слоју и другачијој реконструкцији изворне подлоге увода Новобрдског законика. У делу текста о државном сабору заправо се не говори о томе којом приликом и са каквим циљем је сабор сазван, већ само да је донесена одлука, након чега се Стефан запутио у Севестију.

²⁷ М. Шуца, Вук Бранковић и састанак у Серу, ЗРВИ 45 (2008) 253–265.

²⁸ Описујући овај сусрет, Константин нарушава хронолошко јединство текста стављајући га испред битака у којима је Стефан учествовао, а које су временски претходиле и по потенцијалној ратној опасности биле далеко ризичније, јер су у њима изгубили животе људи попут краља Марка, или Константина Драгаша. Јагић, 269–270; Константин Филозоф, Живот деспота Стефана, 67–68.

²⁹ Шуца, Завера властеле, 19–20.

више није нарушавао вазалну обавезу према сизерену и доследно је извршавао војне обавезе до краја Бајазитове владавине. Узимајући у обзир наведено, јасно је да одлазак у Севастију не може бити близак збивањима из 1389–1390. године, о чему се говори у првом делу увода Законика, као ни ратном походу султана из 1402. године, чиме се завршава историјска нарација у овом извору. И одлазак на поклоњење Бајазиту 1398. године у Севастију веома је удаљен од 1412. године, тј. доношења Новобрдског законика. Разлог за помињање Стефановог одласка у Севастију 1398. године вероватно треба тражити у изузетном значају овог догађаја из времена владавине Бајазита I, који је оставио дубок лични траг на деспота Стефана и његову тадашњу политику.

ЛИСТА РЕФЕРЕНЦИ – LIST OF REFERENCES

Извори – Primary Sources

- The Letters of Manuel II Palaeologus, ed. *G. T. Dennis*, Dumbarton Oaks Washington 1977.
- Григорије Цамблук, Слово о преносу моштију Св. Петке из Трнова у Видин и Србију, Књижевни рад у Србији, прир. *Д. Петровић*, Стара српска књижевност у 24. књиге, Београд 1989, 118–122.
- Деспот Стефан Лазаревић, Књижевни радови, изд. *Ђ. Трифуновић*, Београд 1979.
- Закон о рудницима деспота Стефана Лазаревића, изд. *Н. Радојичић*, Београд 1962.
- Константин Филозоф и његов живот Стефана Лазаревића деспота српског, изд. *В. Јагић*, Гласник СУД 42, 223–377.
- Константин Филозоф, Живот деспота Стефана Лазаревића, Старе српске биографије XV и XVII века, изд. *Л. Мирковић*, Београд 1936, 41–127.

Литература – Secondary Works

- Hammer von J.*, Historija turskog /osmanskog/ carstva I, Zagreb 1979.
- Imber C.*, The Ottoman Empire 1300–1481, Istanbul 1990.
- Inalcik H.*, Emergence of the Ottomans, ed. *P. M. Holt, A.K.S. Lambton, B. Lewis*, The Cambridge History of Islam I, Cambridge 1977, 278.
- Reinert S.*, The Palaiologoi, Yildirim Bayezid and Constantinople: June 1389 — March 1391, TO ELLHNIKON, The Studies in Honor of Speros Vryonis, Jr. Vol I Hellenic Antiquity and Byzantium, edd. *J. Langdon, S. Reinert, J. Stanojevich, Allen, S. Ioannides*, New York, 289–365.
- Ватен Н.*, Бајазит I (1389–1402), ур. *Р. Мантран*, Историја Османског царства, Београд 2002, 49–62.
- Веселиновић А.*, Косовске алузије у повељама Стефана Лазаревића, ЗФФБ серија А XVIII, 1994, 180–197.
- Николић М.*, Византијски писци о Србији (1402–1439), Београд 2010.
- Пурковић М.*, Кад се покалуђерила кнегиња Милица? Јужни преглед XIII (1939) 332–336.
- Пурковић М.*, Кнез и деспот Стефан Лазаревић, Београд 1979.
- Пурковић М.*, Српски патријарси средњег века, Диселдорф 1976.
- Радојичић Ђ. Сп.*, Избор патријарха Данила III и канонизација кнеза Лазара, Гласник Скопског научног друштва XXI (1940) 33–81.
- Трпковић В.*, Угарско-турски сукоби до 1402, ИГ 1–2 (1959) 93–121.

- Ђирковић С.*, Новобрдски законик деспота Стефана Лазаревића, изд. *В. Јовановић*, Ново Брдо, Београд 2004, 162–181.
- Шуица М.*, Вук Бранковић и састанак у Серу, ЗРВИ 45 (2008) 253–266.
- Шуица М.*, Завера властеле против кнеза Стефана Лазаревића, ИГ 1–2 (1997), 7–25.
- Шуица М.*, Срби у опсади Филадельфије 1390, изд. *Б. Крсмановић, Ј. Максимовић, Р. Радић*, Византијски свет на Балкану II, Београд 2012, 385–396.

Marko Šuica

(University of Belgrade – Faculty of Philosophy)

ON YEAR OF JOURNEY OF PRINCE STEFAN LAZAREVIĆ TO SIVAS

Early years of Prince Stefan Lazarevic's rule still figure as important subject for valid historical research. Blurred chronology and lack of data determine the approach to selected topics. The main researched issue relates to establishing adequate chronology for Stefan's voyage to the city of Sivas in Asia Minor mentioned in the Introduction to the Novo Brdo Code from the year 1412. This destination was not mentioned in any other historical source related to life of Serbian ruler. The possible solution was created in comparison of Introduction to the Novo Brdo Code with other sources, mostly hagiography of despot Stefan Lazarevic, written by Constantine the Philosopher. Historians couldn't relate this puzzling event with strong chronological term, or determine definite historical context. Speculations that journey to Sivas was undertaken in the year 1390, the same year when Stefan's first mission went to the Ottoman court in order to make vassal oath, or in the year 1402, related to Stefan's involvement in the battle of Ankara, are both discarded. Taking into account the results of contextual analysis of available sources, the most possible year, related to the narrative base of introduction, is 1398. At that time, Prince Stefan took a journey to make a bow to the Ottoman ruler in order to justify himself for the committed betrayal and severe suppression of the conspiracy of Serbian noblemen, who were also Ottoman vassals. At the time when Stefan came to Bayezid I, the sultan has just conquered the city and province of Sivas in Asia Minor. Observed together, the year of conquest of Sivas and Stefan's penitential mission to Ottoman sovereign, support the idea that these two events were actually simultaneous and refer to the episode mentioned in the Introduction. Other previous speculations that journey to Sivas was related to Stefan's engagement in the battle of Ankara in the year 1402 are rejected due to proper historical contextualization and fact that Mongolian ruler Timur conquered Sivas in 1400, and kept it until the end of Bayezids' reign, i.e. battle of Ankara.